

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce **ZETACO industry s.r.o., IČ: 28565525,**
se sídlem U libeňského pivovaru 2430/8, Libeň, Praha 8,
zastoupeného advokátem Mgr. Pavlem Kopou
se sídlem Hlinky 57/142a, Brno-Pisárky,

proti

žalovanému **Finanční úřad pro hlavní město Prahu,**
Územní pracoviště pro Prahu 8,
se sídlem Trojská 13a, Praha 8,

v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného

č. j. 5857600/20/2008-80541-208845 ze dne 21. 7. 2020

č. j. 5857539/20/2008-80541-208845 ze dne 21. 7. 2020

č. j. 5857454/20/2008-80541-208845 ze dne 21. 7. 2020

č. j. 5857085/20/2008-80541-208845 ze dne 21. 7. 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

č. j. 5857191/20/2008-80541-208845 ze dne 21. 7. 2020

č. j. 5937399/20/2008-80541-208845 ze dne 23. 7. 2020

č. j. 5937516/20/2008-80541-208845 ze dne 23. 7. 2020

č. j. 5937324/20/2008-80541-208845 ze dne 23. 7. 2020

č. j. 5937798/20/2008-80541-208845 ze dne 23. 7. 2020

č. j. 5857383/20/2008-80541-208845 ze dne 21. 7. 2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

**I.
Základ sporu**

1. Dne 21. 7. 2020 vydal žalovaný:

Exekuční příkaz č.j. 5857600/20/2008-80541-208845

Exekuční příkaz č.j. 5857539/20/2008-80541-208845

Exekuční příkaz č.j. 5857454/20/2008-80541-208845

Exekuční příkaz č.j. 5857085/20/2008-80541-208845

Exekuční příkaz č.j. 5857191/20/2008-80541-208845

Exekuční příkaz č.j. 5857383/20/2008-80541-208845

(dále jen „rozhodnutí ze dne 21. 7. 2020“),

a dne 23. 7. 2020 vydal žalovaný:

Exekuční příkaz č.j. 5937399/20/2008-80541-208845 ze dne 23.7.2020

Exekuční příkaz č.j. 5937516/20/2008-80541-208845 ze dne 23.7.2020

Exekuční příkaz č.j. 5937324/20/2008-80541-208845 ze dne 23.7.2020

Exekuční příkaz č.j. 5937798/20/2008-80541-208845 ze dne 23.7.2020

(dále jen „rozhodnutí ze dne 23. 7. 2020“),

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

(vše dále také jako „rozhodnutí nebo „exekuční příkazy“), kterými byly nařízeny daňové exekuce na majetek žalobce příkázáním pohledávek z účtů.

2. Žalobce, podal proti rozhodnutím odvolání a vedle toho i správní žalobu.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. V podané žalobě žalobce namítl, že podstatou zajišťovacího příkazu je možnost správce daně zajistit dosud nesplatnou, nebo dokonce nestanovenou daň formou uložení povinnosti daňovému subjektu uhradit správci daně jistotu, která se stane splatnou v okamžiku vykonatelnosti zajišťovacího příkazu. K vydání zajišťovacího příkazu může správce daně přistoupit na základě odůvodněné obavy, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi. Jak uvedl, správní soudy konstantně judikují, že zajišťovací příkaz je až nejzazším prostředkem při správě daní. Kdykoli k němu správce daně přistupuje, musí bedlivě zvážit, zda není možno dosáhnout účelu řádného výběru daní jinými prostředky, neboť tímto zasahuje do ústavně chráněného vlastnického práva daňového subjektu na základě pouhé míry pravděpodobnosti budoucího hospodářského vývoje daňového subjektu.
4. K problematice přezkumu zajišťovacích příkazů žalobce v podané žalobě obsáhle citoval z judikatury správních soudů a to konkrétně z rozsudků: Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 4 Afs 22/2015-104, Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2014, č. j. 1 As 27/2014 – 31, Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 4 Afs 22/2015 – 104.
5. Jak uvedl, žalovaný vydáním zajišťovacích příkazů neoprávněně zasáhl do majetkových práv žalobce, neboť daňový řád podmiňuje možnost vydání zajišťovacího příkazu existencí odůvodněných obav, přičemž pro zabránění svévole je nutné, aby správce daně zcela konkrétně identifikoval důvody, které ho vedou k vydání zajišťovacích příkazů. Žalovaný přehlédl, že pro závěry finanční správy o existenci daňového podvodu a vědomé účasti žalobce v něm, není ve spise jakýkoli skutkový podklad a argumentace finanční správy není opřena o jakékoli důkazy.
6. Jak dále namítl, žalovaný v odůvodnění zajišťovacích příkazů neuvedl, jakým způsobem měl být žalobce v údajném daňovém podvodu vědomě zapojen, tedy že žalobce věděl nebo měl vědět, že pořizuje zboží zasažené podvodem na dani z přidané hodnoty.
7. Nezákonnost vydaných zajišťovacích příkazů pak žalobce spatřuje i v tom, že se žalovaný nezabýval možným budoucím vývojem ekonomické situace žalobce. Aktuální stav majetku žalobce pro zajištění daně není vůbec podstatný, podstatný je vývoj stavu majetku v budoucnu a žalovaný musí odůvodnit, že se současná majetková situace žalobce má pravděpodobně v době splatnosti dosud nestanovené daně významně zhoršit. Při posuzování zákonnosti zajišťovacích příkazů je třeba přihlídnout k tomu, že žalobce za celou dobu své existence neměl vůči žalovanému nedoplatky na daních, plnil své zákonné povinnosti, je dlouholetým a stabilním subjektem na trhu, majetková situace žalobce byla v době vydání zajišťovacích příkazů dobrá. Uvedené aspekty vylučují jakékoli pochybnosti o dobytosti budoucí daňové povinnosti. Obecné proklamace, že žalobce není vlastníkem nemovitých věcí nebo dlouhodobého majetku, nemohou splňovat podmínky pro řádné odůvodnění zajišťovacích příkazů.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

8. Důvody budoucí nedobytnosti daně předložené žalovaným jsou tak podle žalobce vesměs obecného rázu. Jako takové nemohou odůvodňovat takto razantní zásah do práv žalobce, jakým vydání zajišťovacích příkazů je. Dle žalobce nelze automaticky dovozovat, že nebude potřebnými prostředky disponovat v budoucnu – v době vymahatelnosti předpokládané daně. V době vymahatelnosti dosud nestanovené daně si žalobce může vypomoci úvěrem, žádostí o posečkání úhrady daně či rozložením její úhrady na splátky, případně může vygenerovat vyšší zisk, který mu umožní daň v době její splatnosti uhradit.
9. Žalobce s odvoláním na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2016, č. j. 4 Afs 158/2016-27, Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2016, č. j. 2 Afs 239/2015 – 66, dále namítl, že závěr o nedobytnosti daně nelze automaticky bez dalšího odůvodnit skutečnostmi zakládajícími předpoklad stanovení daně.
10. S odvoláním na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, sp. zn. 6 Afs 148/2016, ze dne 25. 9. 2014, sp. zn. 9 Afs 57/2013 a ze dne 16. 8. 2018, sp. zn. 9 Afs 216/2018, dále namítl, že ani okolnosti uvedené v zajišťovacích příkazech, kterými žalovaný uložení zajištění odůvodnil (nekontaktní osoby sídlící na tzv. virtuální adrese nepodala daňová přiznání nebo neodvedené daně, neexistující webové stránky, platby hotovostní formou) nemohou obstát. Žalobce jako daňový subjekt nemůže být postihován za to, že osoby, s nimiž v rámci podnikání spolupracoval, jsou nekontaktní nebo že neplní své daňové povinnosti.
11. Obdobně nelze žalobci přičítat k tíži, že jeho dodavatelé sídlí na virtuálním sídle a nemají webové stránky (viz rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 7. 2019, sp. zn. 25 Af 44/2018). Ani hotovostní forma platby nemá jakoukoli vypovídací hodnotu ve smyslu, že by podnikání daňového subjektu mělo zamýšlet neoprávněnou daňovou optimalizaci.
12. Žalobce dále vytkl žalovanému nerespektování pravidla stanoveného Soudním dvorem EU „prověřuj, až když pochybuješ“, (rozsudek Soudního dvora EU ve spojených věcech Mahagében a Péter Dávid, C-80/11 a C-142/11, ECLI:EU:C.2012, body 61 a 65). Na straně žalobce v průběhu obchodování s dotčenými dodavateli nedošlo k situaci, které by byly spouštěčem pochybností. Žalobce tedy aplikoval zcela pravidla stanovená Soudním dvorem EU, které připouští, aby daňový subjekt prováděl ověřování svých dodavatelů až v případě existence určitých spouštěčů pochybností. Žalobce však vzhledem k informacím o svých dodavatelích, které měl k dispozici, neměl sebemenší důvod pochybovat.
13. Žalobce v další žalobní námitce uvedl, že ve věci je též třeba zabývat se principem ochrany práv nabytých v dobré víře. K tomu odkázal na rozsudky Soudního dvora EU spojené věci C-354/03, C-355/03 a C-484/03 Optigen ze dne 12. ledna 2006: spojené věci C-439/04 a C-440/04 Axel Kittel ze dne 6. července 2006, C-80/11 Mahagében a C-142/11 Dávid ze dne 21. června 2012 a na ně navazující rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. dubna 2008, č. j. 2 Afs 37/2007-97 a ze dne 6. října 2010, č. j. 9 Afs 18/2010-227.
14. V písemném vyjádření k podané žalobě žalovaný konstatoval, že námitky týkající se vydaných zajišťovacích příkazů jsou irelevantní, neboť se netýkají vedeného řízení. Vůči zajišťovacím příkazům podal žalobce odvolání, o nichž Odvolací finanční ředitelství rozhodlo rozhodnutím ze dne 18. 9. 2020, č.j. 35980/20/5100-41453-711335, jímž podaná odvolání zamítlo.
15. Správce daně vydal exekuční příkazy na základě rozhodnutí předběžné povahy, tedy na základě zajišťovacích příkazů na dosud nestanovenou DPH. Při jejich vydání vycházel ze

skutečností, které mu byly v daném okamžiku známy. Vydané zajišťovací příkazy byly podle § 103 zákona o dani z přidané hodnoty účinné a vykonatelné. Daňový nedoplatek v době vydání exekučních příkazů existoval a správce daně neporušil zásadu zákonnosti, když napadené zajišťovací příkazy vydal. Dále žalovaný uvedl, že zajišťovací příkaz není rozhodnutím, které by bylo vydáváno na základě dokazování, v odůvodnění zajišťovacího příkazu správce daně neuvádí, které skutečnosti má za prokázané a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil. Nejde o nalézací řízení, správce daně při vydávání zajišťovacích příkazů vychází pouze ze skutečností, které mu jsou v daný okamžik známy a které zakládají podmínky pro vydání zajišťovacího příkazu podle § 167 odst. 1 daňového řádu. Jelikož při vydání žalobou napadených rozhodnutí bylo postupováno v souladu s příslušnými právními předpisy, navrhl žalovaný, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení žaloby

16. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. *O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, když účastníci s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasili (souhlas žalobkyně byl v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumován) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.*
17. Podle § 167 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „daňový řád“), *je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.*
18. Podle § 176 odst. 1 písm. c) daňového řádu, *exekučním titulem je vykonatelný zajišťovací příkaz.*
19. Podle § 178 odst. 1 daňového řádu, *daňová exekuce se nařizuje vydáním exekučního příkazu, čímž je zabájeno exekuční řízení.*
20. Městský soud v Praze předně poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2019, č. j. 1 Afs 271/2016-53, které výslovně přiznává exekučnímu příkazu povahu rozhodnutí, proti němuž lze brojit správní žalobou, když uvádí: *„[r]ozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s. je jak exekuční příkaz vydaný podle § 178 daňového řádu, tak rozhodnutí o námitce podle § 159 daňového řádu podané proti tomuto exekučnímu příkazu.“*
21. Samotný přezkum exekučního příkazu je však značně omezen. Při nařízení daňové exekuce se zkoumá pouze vykonatelnost rozhodnutí stanovujícího peněžité plnění, které povinný dobrovolně nesplnil. Případné vady rozhodnutí, jímž bylo plnění uloženo, či vady řízení, v němž bylo toto rozhodnutí vydáno, nejsou pro nařízení exekuce, resp. pro platnost exekučního titulu, relevantní. Výjimkou by byly pouze natolik závažné vady rozhodnutí, které by způsobily jeho nicotnost (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 3 As 138/2014-39).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

22. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení exekučních příkazů, aniž by však v žalobní argumentaci uvedl, byť jedinou relevantní námitku ve vztahu k vykonatelnosti vydaných zajišťovacích příkazů.
23. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78: „[s]myslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.) je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným - nicméně srozumitelným a jednoznačným - vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat.“
24. Jelikož žaloba postrádá právně významné vyličení skutkových okolností, které by soudu umožnily přezkum napadených exekučních příkazů, nezbylo soudu, než ji jako nedůvodnou zamítnout.
25. Nad rámec uvedeného se městský soud cítí povinen konstatovat, že obsahem žalobní argumentace je nesouhlas žalobce s vydanými exekučními tituly – zajišťovacími příkazy (proti nimž však žaloba nesměřuje).
26. Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu vychází z toho, že zajištění úhrady daně dopadá na dva okruhy situací; zajistit lze úhradu na dosud nestanovenou daň, je-li důvodná obava z její nedobytnosti, a dále též na daň již sice stanovenou, ale dosud nesplacnou. Nejde o meritorní rozhodnutí o dani, tomu se předchází, je tedy na jedné straně rozhodnutím předběžným, dočasným prostředkem k dosažení cíle správy daní, na straně druhé závažným zásahem do subjektivních práv daňového subjektu.
27. Rozšířený senát v rozsudku ze dne 24. 11. 2009, č. j. 9 Afs 13/2008–9, č. 2001/2010 Sb. NSS, vyslovil, že je „správce daně povinen rozvést důvody vydání zajišťovacího příkazu, tedy proč pokládá vybrání daně za obrožené“. V rozsudku ze dne 16. 4. 2014, čj. 1 As 27/2014–31, Nejvyšší správní soud v bodu [20] uvedl, že „naplnění odůvodněné obavy je třeba zkoumat individuálně ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu. Bylo by velmi obtížné a málo funkční snažit se institut odůvodněné obavy vymezit či zpřesnit stanovením více či méně abstraktních nepřekročitelných mantinelů nebo mnohobodovým testem jeho použitelnosti. V té nejjobecnější rovině proto pouze soud konstatuje, že existence odůvodněné obavy musí být založena na konkrétních poměrech daňového subjektu, které musí být vztaženy k výši dosud nesplacné nebo nestanovené daně. Vydání zajišťovacího příkazu tak nelze spojovat výhradně se situací, kdy daňovému subjektu hrozí insolvence, kdy se daňový subjekt zbavuje majetku nebo kdy činí účelové kroky, které by podstatně ztížily nebo zmařily budoucí výběr daně. Jak správně konstatoval krajský soud, zajišťovací příkaz lze vydat i v případech, kdy ucelený a logický okruh indicií nižší intenzity svědčí o nedobré ekonomické situaci daňového subjektu, která ve vztahu k výši dosud nesplacné či nestanovené daně vyvolá obavu o schopnosti daňového subjektu daň v době její vymahatelnosti uhradit. Tento okruh indicií a závěry o ekonomické situaci daňového subjektu musí být přesvědčivě popsány v zajišťovacím příkazu (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2010, čj. 9 Afs 57/2010–139).“
28. V rozsudku ze dne 7. 1. 2016, č. j. 4 Afs 22/2015-104, Nejvyšší správní soud dovodil, že oba prvky, tj. přiměřenou pravděpodobnost ve vztahu ke stanovení daně a odůvodněnou obavu o její budoucí dobytost, lze vyhodnocovat jak jednotlivě, tak i celkově. Pokud „bude dána určitá míra obavy ve vztahu k oběma prvkům, je možné např. nižší pravděpodobnost (slabší důvody) ve vztahu k budoucímu stanovení daně kompenzovat jasnými okolnostmi (silnými

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

důvody) svědčícími o tom, že daňový subjekt se zbavuje majetku, který by mohl sloužit k uspokojení daňového nedoplatku, a naopak“.

29. Podaná žaloba sice obsahuje podrobnou citaci soudní judikatury týkající se zajišťovacích příkazů, postrádá však konkrétní tvrzení, které by bylo s to oprávněnost jejich vydání zpochybnit.
30. Jak městský soud již konstatoval, jde o rozhodnutí předběžné. Správce daně v odůvodnění zajišťovacích příkazů ze zjištěných okolností dovedl, že žalobce se zapojil do obchodní transakce zasažené chybějící daní, což signalizuje podvodný řetězec. Oprávněnost nároku žalobce na odpočet DPH bude prověřena v nalézacím řízení. Argumentace žalobce, že se podvodného řetězce neúčastnil nemá v této fázi daňového řízení, a už vůbec pak ne v žalobě směřující proti exekučním příkazům, místo. Tato argumentace bude důvodná až v případě soudním přezkumu pravomocně stanovené daňové povinnosti žalobce.
31. Co se týče druhé podmínky vydání zajišťovacích příkazů, správce daně uvedl, že žalobce vykazuje majetkovou nedostatečnost, nemá dlouhodobý majetek ve svém vlastnictví, pokud jde o jeho majetek na finančních účtech je vysoce nestabilní.
32. V podané žalobě žalobce se závěry správce daně polemizuje, o svých majetkových poměrech však ničeho konkrétního neuvádí a tedy svým tvrzením závěry správce daně nijak nevyvrací.
33. V podané žalobě se žalobce dovolával principu ochrany dobré víry, k tomu je třeba uvést, že pro vydání zajišťovacího příkazu je významná možná účast žalobce v podvodném řetězci, účast, která potenciálně (dle dalších zjištění ve vyměřovacím řízení, včetně otázky dobré víry daňového subjektu) může založit budoucí doměření DPH. Pro toto stádium daňového řízení, tím spíše pro řízení exekuční, je však otázka, zda žalobce jako daňový subjekt byl v dobré víře, že se účastní plnění daňovým podvodem nezatíženého, zcela bez významu. (shodně viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 10 Afs 18/2015 – 48).

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

34. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
35. Výrok o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. srpna 2022

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.